

Un president en calçotets

L'histrionisme li pot jugar una mala passada a Francisco Camps. El magistrat Climent l'ha apercebut d'expulsar-lo. Fins i tot el seu lletrat, Javier Boix –a la dreta– li ha demanat que calle.

Dilluns 26

A casa de Camps, el segon dia de Nadal mai no havia estat tan poc celebrat com enguany. De menjar, la vespra de segur que en van cuinar bastant menys d'allò que tenien per costum, i de cava... De cava, no n'hi devia haver. Ni de català ni de valencià ni d'extremeny ni de madrileny. Ni gota.

Aquest dilluns de sant Esteve els Camps Bas tornen a la seu del Tribunal Superior de Justícia valencià, on el patriarca és jutjat per l'anomenat *cas dels vestits*. I avui declara –poca broma– la persona que va confeccionar els presents tèxtils i que més ressò públic ha guanyat amb aquest sidral, fins i tot per damunt del bigoti que ja no és bigoti perquè ha estat convenientment afaitat. I per damunt de *don Vito* Correa, també.

L'estrella en qüestió té nom de toreo, José Tomás, i de bon començament matisa que ell no és sastre, per bé que en aquell mateix moment, mentre el tes-

timoni respon les acusacions, l'advocat de Camps fulleja alguns exemplars de la revista *Vanity Fair* en què Tomás apareix a una secció titulada –atenció– “En línia directa con... El sastre de Camps”. Una secció temporal, però recent, en què aquest, amb tissors a la mà i una cinta de metre penjada al muscle, analitzava la manera de vestir dels polítics espanyols.

En resposta a la fiscal Miriam Segura, Tomás explica que la botiga Milano del carrer madrileny de Serrano tenia “el rècord Guinness de venda de roba al món”, uns vint mil vestits anuals. A Álvaro Pérez li'n va fer alguns centenars, afegeix: “Sempre pagava al moment... Fins que va passar a treballar amb Pablo Crespo i aquest se'n feia càrrec al cap d'uns mesos”.

De la delegació valenciana, “el primer a venir fou [el ja condemnat] Rafael Betoret, i el segon, Pedro García [ex-director general de RTVV]”. A continuació va desplaçar-se a València i va prendre mesures a Ricardo Costa i a Víctor Campos, que eren els números 2 del PP-CV i del Consell, respectivament. I per últim, Camps.

–Per idees i empatia, per a mi era un honor i un orgull treballar amb ells.

L'empatia ha acabat i ara Tomás revela el *modus operandi* de la presumpta trama corrupta, que “acostumava a pagar la roba acumulada al compte ‘Comunidad Valenciana’ durant el mes de juliol, quan jo era de vacances”. Afegeix que les factures falses van ser manipulades “a instàncies d'Eduardo Hinojosa”, el propietari de Forever Young, que la setmana abans s'ha mostrat tan opac a la mateixa sala.

Tomás abona la tesi de Miguel Marqués de la Cruz, que ha declarat tot just davant d'ell per tornar cap a casa d'hora i ha dit que ni Pérez ni Crespo “mai no pagaven al moment de comprar la roba”. Marqués era director de compres de Forever Young i allà va veure Camps i Costa, també. Ha explicat que, de factures falses, se'n van fer dinou, i que Hinojosa, en conversa amb Federico Trillo, li va dir: “Se n'assabentarà, aquest fill de puta!”, amb referència a Tomás.

La fiscal Segura esgota aquest matí de dilluns interrogant el “fill de puta” en qüestió, que resulta tan sincer com indiscret. Fa saber que el cul de Camps era “bastant més gran que no el patró” amb què es dissenyaven els vestits i que,

La tercera setmana del judici pel ‘cas dels vestits’ deixa Francisco Camps en una situació ben complicada. El sastre –que no ho és– José Tomás garanteix que l'ex-president no va pagar ni un euro i, encara pitjor, dos testimonis que li són molt propers es neguen a declarar en favor seu. Les vergonyes resten al descobert.

timoni respon les acusacions, l'advocat de Camps fulleja alguns exemplars de la revista *Vanity Fair* en què Tomás apareix a una secció titulada –atenció– “En línia directa con... El sastre de Camps”. Una secció temporal, però recent, en què aquest, amb tissors a la mà i una cinta de metre penjada al muscle, analitzava la manera de vestir dels polítics espanyols.

En resposta a la fiscal Miriam Segura, Tomás explica que la botiga Milano del carrer madrileny de Serrano tenia “el rècord Guinness de venda de roba al món”, uns vint mil vestits anuals. A Álvaro Pérez li'n va fer alguns centenars, afegeix: “Sempre pagava al moment... Fins que va passar a treballar amb Pablo Crespo i aquest se'n feia càrrec al cap d'uns mesos”.

De la delegació valenciana, “el primer a venir fou [el ja condemnat] Rafael Betoret, i el segon, Pedro García [ex-director general de RTVV]”. A continuació va desplaçar-se a València i va prendre mesures a Ricardo Costa i a Víctor Campos, que eren els números 2 del PP-CV i del Consell, respectivament. I per últim, Camps.

–Per idees i empatia, per a mi era un honor i un orgull treballar amb ells.

L'empatia ha acabat i ara Tomás revela el *modus operandi* de la presumpta trama corrupta, que “acostumava a pagar la roba acumulada al compte ‘Comunidad Valenciana’ durant el mes de juliol, quan jo era de vacances”. Afegeix que les factures falses van ser manipulades “a instàncies d'Eduardo Hinojosa”, el propietari de Forever Young, que la setmana abans s'ha mostrat tan opac a la mateixa sala.

Tomás abona la tesi de Miguel Marqués de la Cruz, que ha declarat tot just davant d'ell per tornar cap a casa d'hora i ha dit que ni Pérez ni Crespo “mai no pagaven al moment de comprar la roba”. Marqués era director de compres de Forever Young i allà va veure Camps i Costa, també. Ha explicat que, de factures falses, se'n van fer dinou, i que Hinojosa, en conversa amb Federico Trillo, li va dir: “Se n'assabentarà, aquest fill de puta!”, amb referència a Tomás.

La fiscal Segura esgota aquest matí de dilluns interrogant el “fill de puta” en qüestió, que resulta tan sincer com indiscret. Fa saber que el cul de Camps era “bastant més gran que no el patró” amb què es dissenyaven els vestits i que,

per poder endossar-li tres americanes entallades, va caldre que Alvarito convencera Camps que la moda era així, que ell vestia una mica antic.

—Em va trucar després d'un cap de setmana per dir-me que se les havia posades i que li encantava com li quedaven.

Tomás, gola profunda com poques, que tenia al seu telèfon mòbil el telèfon de Camps [sic], assegura que la roba de l'aleshores president l'enviava sempre a la seu d'Orange Market o a casa d'Alvarito, perquè "l'única volta que li vam enviar res directament, ens ho van retornar per motius de seguretat". I diu, encara, que el cap de la filial valenciana de Gürtel li va pregar confidencialitat absoluta —"mai no n'has de dir res"— respecte "als regals que fem a aquella gent de València".

A la vesprada, en respostes al lletrat Virgilio Latorre, Tomás s'estrena amb una frase per a la història, pronunciada per Camps via telefònica el dia que va saber que la premsa publicaria els regals de què suposadament havia estat objecte.

—Si em treus d'aquesta, ací baix mai no et faltarà res.

Latorre, com un motor dièsel, guanya consistència a mesura que avança la vista. En una estratègia intel·ligent, avui arracona Tomás per les seues contradiccions des que va començar la causa i roba moltes de les preguntes que les defenses duen a la cartera. Presenta el no-sastre com un penell, mira de persuadir el jurat que aquest no és de la seua banda, però alhora aconsegueix tresors en forma de declaracions antològiques com la ja esmentada.

—Senyor Camps, ja és hora que deixes de veure'l en calçotets i que ens trobem a un provador com cal, no trobeu?

La frase correspon a una de les ocasions en què Tomás va prendre mides a Camps a l'hotel Ritz de Madrid, un lloc luxós però sense els estris que l'estilista sí que tenia a la botiga de Forever Young, on va passar a treballar en abandonar Milano.

—Els temes de València, Álvaro volia que els hi duguera jo, en exclusiva.

Quan Javier Boix comença a fer preguntes, el seu client és nuet com un pollastre. Repassa les sis testificacions que Tomás ha efectuat fins ara i vol transmetre que tot plegat ha estat una

José Tomás, que va prendre les mides de Francisco Camps, va declarar al TSJCV durant dos dies.

estratègia per afonar Camps, però el protagonista del dia no ha vingut amb les mans buides.

Proposa d'aportar les "factures originals" i de seguida les trau de la cartera. Resulten ser fotocòpies dels originals autèntics, però hi apareix el nom de "Camps" abans que misteriosament hi desapareguera. El magistrat Climent les accepta, i Boix, contrariat, mira d'eleva encara més el to de l'interrogatori. Però Tomás, cada cop menys nerviós, contesta amb fermesa i de sobte exclama:

—Jure davant Déu i aquest tribunal que el senyor Camps mai no va pagar un sol euro a Milano ni a Forever!

S'ha fet de nit i cal que el testimoni continue demà. Alto el foc.

Dimarts 27

Les portades dels diaris amb la imatge de Tomás omplen els quioscos aquest matí en què Boix reprèn el seu interrogatori. El testimoni, que ara opta per no mirar-lo i comença a respondre-li amb monosíl·labs, quan per fi comença a lligar paraules en deixa anar de tota mena: "Us puc descriure perfectament com li agraden els pantalons al senyor Camps", senten-

cia, i amplia els detalls sobre el frenètic 8 de febrer del 2009, quan Camps va tenir notícia que el seu nom eixia relacionat amb la trama. "Vaig agafar-li el telèfon tantes voltes com va trucar-me, excepte quan jo estava declarant davant Baltasar Garzón, òbviament".

Tomás rebla que Camps li va confessar que la seua dona no parava de plorar i repeteix la frase del dia anterior:

—Si em treus d'aquesta, ací baix mai no et faltarà res.

En una de les seues habituals reaccions incomprensibles, Camps, en acabar de declarar Tomás, s'ha aixecat de colp i ha emès un "¡Bien!" amb els dos punys ben tancats alhora. Potser haurà quedat alguna cosa al tinter. Alguna més, vaja.

Rere Tomás declara Belén Luque, caixera de Milano, que confirma la tesi més estesa entre els treballadors de la casa: Crespo pagava la roba del compte "Comunidad Valenciana". I té entès que la secretària de Costa va trucar "en dues o tres ocasions" per saber de quina manera havia de pagar la primera tongada de roba adquirida allà. Álvaro Pérez, consultat per això mateix, tranquil·litza la caixera i li respon amb un críptic "dis-li que ja tenim els diners, gràcies".

A partir d'aquest moment, comencen a desfilar alts funcionaris de la Generalitat

Va ratificar que l'ex-president mai no pagava.

que van contractar amb Orange Market. En confirmen les adjudicacions, però miren de no generar suspicàcies. De manera reiterada, el magistrat Climent evitarà que les defenses facen tot de preguntes que considera “impertinents” en no “tenir a veure amb aquest procediment”, cosa que duu els lletrats de Camps i Costa a fer constar protestes insistents. L'ex-president riu, belluga les cames sense parar i fins i tot fa gestos ostensibles de desaprovació amb els braços, i Climent l'avisava:

—Senyor Camps, seieu! O calleu o em veurè obligat a fer-vos fora de la sala.

Avui passen Victoria Palau, ex-secretària autonòmica de Turisme; Jorge Guarro, que treballava a l'Agència Valenciana de Turisme (AVT) i ve assistit d'advocat en estar encausat “a això que en diuen, crec, finançament il·legal del PP valencià”; Juan Bover, també de l'AVT; Isaac Vidal, alt responsable de Turisme, com Maria José Argudo; Dora Ibars, ex-directora general de Grans Projectes, que ha assegurat no conèixer Pérez però sí el seu número dos, a qui ha dit directament “Cándido” [Herrero]; i Isabel Villalonga, advocada de la Generalitat que també fou secretària autonòmica de Turisme i ha anat a actes del PP, però que diu que no sap qui és Francisco Camps ni qui presidia el PP.

Quan hi accedeix Milagrosa Martínez, ex-presidenta de les Corts i ex-consellera de Turisme, actual alcaldessa de Novelda (Vinalopó Mitjà), l'expectació és màxima. Com màxima és la sorpresa en saber que s'acull al dret de no declarar. Va adjudicar sis milions d'euros del pavelló de Fitur a l'empresa Orange Market, però té por d'embrutar-se encara més, atès que està encausada pel finançament il·legal del PPCV. Rere seu entra Carlos Alberto Precioso, company de Camps des de l'escola i funcionari de Turisme; i, per últim, Jorge Juan Gil, ex-sots-secretari de Turisme. Poques novetats.

Dimecres 28

El convidat estrella del dia és Cándido Herrero, número 2 d'Orange Market, però abans actuen Matías Pérez Such, ex-secretari autonòmic de Turisme, i Alida Mas, ex-sots-secretària del mateix departament.

Herrero no decep el públic. A Orange Market, era ell qui controlava els comptes i qui figurava com a titular al del Banc Santander amb el qual operava la mercantil, però nega pagaments de roba als polítics valencians i repeteix que ell “no ho sabia”, “no ho sabia”, “no ho sabia”. Ni que Orange Market depenia de Correa, ni que a les quantitats “massa elevades” que abonava a Forever Young ho eren per algun motiu estrany, ni que a l'oficina hi havia una caixa de diners negre. Però és la primera persona que esmenta en el judici Ramón Blanco Balín, l'encarregat de blanquejar els diners de Gürtel a l'estranger, un bon amic de José María Aznar que va arribar a presidir Repsol.

Herrero no parla de la documentació interceptada al seu ordinador tot just per haver-ho estat, d'interceptat, i no sap “què hi pot haver fet la policia”.

—Senyor Camps, no feu cap gest! Encara que sigueu allà al darrere us veig perfectament! —irromp Climent, que per segona vegada li crida l'atenció en veu alta. A la vesprada, el canviarà d'ubicació per controlar-lo encara millor.

Després d'Herrero intervenen Gaspar Peral, ex-sots-secretari d'Infraestructures i Transports; Silvia Caballé, que fou directora general d'Arxius, Llibres i Biblioteques; Auxiliadora Hernández, respon-

sable d'Educació a qui un hàbil Latorre li “explica” com fraccionaven contractes per adjudicar-los sense concurs a Pérez; Juan Manuel Bellver, que fou director general de Vaersa, i Carmen Díaz Quintero, gerent de la Fundació Llum de les Imatges. Enmig de tots ells no declara —però fa acte de presència— David Serra, vice-secretari d'organització del PPCV i diputat a les Corts. Assistit d'un advocat perquè també està involucrat en la causa del finançament il·legal, Serra, com Milagrosa Martínez, passen de ser càrrecs de confiança de Camps a no tenir prou confiança per declarar en favor seu.

Dijous 29

Les declaracions de la setmana conclouen aquest dijous, i amb poca substància. Continuen pelegrinant alts funcionaris de la Generalitat que expliquen com van contractar Orange Market. La fiscalia mai no els fa cap pregunta i la defensa no s'està de presentar una “protesta” rere l'altra, davant la “impertinència” de les preguntes que els veta Climent. Passen Agustina Sanjuán, ex-secretària general administrativa de la conselleria de Territori i Habitatge; Carlos de la Fuente, ex-secretari general administratiu de Turisme; Pedro Hidalgo, ex-director general d'Interior; Enrique Moreno, ex-secretari general administratiu de Turisme; i Margarita Vilarrasa, ex-cap de servei d'Afers Generals i Personal de Turisme.

La setmana entrant declaren onze testimonis. Després començarà la fase pericial i documental: els perits explicaran com van fer les proves, que seran aportades al jurat tot seguit i just abans de conèixer els informes de les parts amb les conclusions respectives. Cap a final de la setmana vinent —el 12 de gener? el 13?— és previst que el jurat emeta el seu veredict.

Si Camps continuarà a la sala o serà expulsat abans que la vista concloua, és, a hores d'ara, el segon gran enigma a resoldre. El primer i més important, però, depèn de les nou persones que integren el jurat i que no s'estan de prendre notes. De gestualitat, al contrari que l'acusat principal, en fan ben poca.

Victor Maceda